

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het reuwig evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; zeggende met eene groote stem: Vreest God, en greft Hem heerlijkheid, want de ure zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.

OPENBARING 14 : 6, 7.

No. 6.

15 Maart 1905.

10de Jaargang.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 77.*)

V. — DE NIEUWE STERRENKUNDE.

Sedert de dageraad der geschreven geschiedenis, toen de eerste menschen, wacht houdende door de nachten, de geregelde bewegingen van de maan en de sterren waarnamen, heeft de menschheid er naar gestreefd een juist begrip te verkrijgen van de verhouding der aarde tot de hemellichamen.

Eerst geloofde men dat de zon, maan en sterren zich in cirkels bewogen om de aarde (welke een tijdlang verondersteld werd plat te zijn in plaats van bolvormig). Toen kwam de groote Grieksche wijsgeer Hipparchus, die na de bewegingen van de hemellichamen waargenomen te hebben, het denkbeeld aan de hand deed, dat de aarde niet precies in het midden van de cirkels was. Driehonderd jaar later ontdekte Ptolemy een aantal feiten aangaande de bewegingen van de zon, de maan en de planeten, welke aan Hipparchus onbekend waren, en welke hem het denkbeeld aan de hand deden, dat de zon en de maan zich in cirkels om de aarde bewegen, welker centrums zich wederom om de aarde bewegen. Deze ietwat ingewikkelde theorie verklaarde zeer wel wat van de sterrenkunde bekend was in de dagen van de ouden, en inderdaad werden de inzichten van Ptolemy 1300 jaren lang tamelijk algemeen aangenomen.

Omstreeks 1500 na Chr. kwam Copernicus, een Hollandsch sterrenkundige, die in het bezit was van nog meer feiten dan Ptolemy, tot de conclusie, dat de eenvoudigste manier waarop de schijnbare bewegingen van de zon, maan en planeten uitgelegd kon worden, was: aan te nemen dat de zon het centrum is van een planetenstelsel, en dat de aarde, met de maan en de planeten, zich volgens bepaalde wetten om de zon wentelt. Deze theorie, gerugsteund door talrijke bevestigende waarnemingen, werd door sterrenkundigen algemeen aangenomen, en verklaarde werkelijk zeer eenvoudig en duidelijk vele van de feiten der planeten-beweging.

Vijftig jaren na den dood van Copernicus, deed de gevierde sterrenkundige Kepler uitbreidingen en verbeteringen aan de hand, welke de theorie dat de planeten zich om de zon bewegen waarschijnlijker dan ooit maakte. Hij opperde ten eerste de gedachte dat de planeten zich om de zon bewegen in gesloten bochten, gelijkende op afgeplatte cirkels, en bekend als ellipsen. Door dit voor waar aan te nemen en bijgestaan door andere ontdekkingen, was hij eveneens in staat den tijd te bepalen, dien de planeten noodig hadden voor hunne omwentelingen om de zon, en de snelheid van hunne bewegingen op verschillende tijden van het jaar. Latere onderzoekingen hebben bewezen dat de groote door Copernicus en Kepler voorgestelde wetten waar zijn; en van hunne dagen dagteekent de geboorte der moderne sterrenkunde.

Nadat de wetten van de beweging der planeten waren bepaald geworden, was het een natuurlijke zaak dat men zichzelve afvroeg, welke krachten in deze bewegingen betrokken waren. De oude wijsgeeren hadden het denkbeeld aan de hand gedaan dat de zon alle hemellichamen aantrekt, maar dit denkbeeld was niet door de wereld in het algemeen aangenomen. Echter kwam de Engelsche wijsgeer Newton, na de ontdekkingen van Kepler, met de theorie voor den dag dat er in het heelal een aantrekkingskracht is, die alle stof beïnvloedt tot de grenzen der bekende ruimte. Hij bewees verder dat de sterkte van deze kracht rechtstreeksch verschilde van het product der aantrekkende massa's, en omgekeerd van het kwadraat der afstanden tusschen haar — dat is, hoe grooter de lichamen, des te grooter de aantrekking; hoe grooter de afstand tusschen haar, des te kleiner de aantrekking. Deze wet van zwaarte- of aantrekkingskracht is door herhaalde proefnemingen bevestigd geworden, en heeft, in verband genomen met de sterrenkundige theoriën van Copernicus en Kepler, de wetenschap van de bewegingen der hemellichamen zoover gebracht als zij heden is.

Met behulp van de zwaartekracht-wet zijn vele sterrenkundige voorspellingen uitgekomen. Eén der meest beroemde is de volgende:

In de eerste jaren van de vorige eeuw merkten sterrenkundigen op, dat de bewegingen van de planeet Uranus niet overeenstemden met die welke afgeleid waren van op de zwaartekracht-wet geponde

berekeningen. Omstreeks 1846 gaven twee navorschers, M. Leverrier van Frankrijk en Mr. Adams van Engeland als hunne meening te kennen, dat de tweedracht tusschen theorie en waarneming in het geval van de bewegingen van Uranus toegeschreven moest worden aan de aantrekking van een nog onbekende planeet en zij berekenden door middel van de wet der zwaartekracht de grootte en baan van de onbekende planeet. In het najaar van 1846 werd deze planeet daadwerkelijk ontdekt en Neptunes genoemd. Men bevond dat zij harmonieerde met de door de sterrenkundigen vóór hare ontdekking gemaakte voorszeggingen.

Gedurende de dagen van Newton werd de vraag opgeworpen of de hemellichamen buiten het zonnestelsel de wet der aantrekkingskracht gehoorzamen. Onder de sterren, moet men weten, zijn enkele die dubbele sterren genoemd worden en die uit twee sterren bestaan, zóó dicht bij elkander dat alleen de telescoop ze voor het oog kan onderscheiden. In 1803 ontdekte William Herschel, na twintig jaren van waarneming dat sommige dezer paren zich om elkander wentelden met onderscheidene snelheden. De zoon van William Herschel zette dit werk voort, en vele jaren later ontdekte hij dat de bewegingswetten van deze dubbele sterren dezelfde zijn als die welke in het zonnestelsel heerschen. *) Dit resultaat duidde niet alleen aan de algemeenheid van de wet der aantrekkingskracht, maar eveneens de waarschijnlijkheid dat alle hemellichamen in beweging zijn.

Daarna, vroeg in de negentiende eeuw, begon een nieuwe navorschingsmethode ontwikkeld te worden, die bestemd was een nieuwe sterrenkundige wetenschap te vormen. Men wist reeds lang dat wit licht, wanneer het door een glazen prisma gaat, gebroken wordt tot een spectrum of kleurenbeeld met kleuren gelijk aan die welke in den regenboog worden waargenomen. Nu werd ontdekt dat er, wanneer wit licht door dampen van zekere samenstelling gaat, donkere lijnen in het kleurenbeeld verschijnen, en dat de positie van de lijnen verschilt naar gelang de chemische samenstelling van de dampen verschilt. Bij de toepassing van deze beginselen werd aangetoond, tegen het midden der vorige eeuw, dat de chemische samenstelling van de hemellichamen bepaald kan worden. Later werd ontdekt dat men door de standen van de donkere lijnen in het spectrum te noteeren, weten kon wanneer een ster of eenig ander hemellichaam zich beweegt, zoowel als de richting en de hoeveelheid der beweging. Deze onverwachte ontdekkingen leidden tot eene studie van de hemelen uit een spectroscopisch gezichtspunt, hetgeen een wonderbare vordering op het gebied der sterrenkundige wetenschap tengevolge heeft gehad.

Men heeft bepaald dat alle hemellichamen in beweging zijn en dat hunne snelheid groot is, vergeleken bij onze gewone begrippen van

*) *History of the Inductive Sciences*, Whewell, 3rd ed. Vol I, pp. 467—469.

beweging. De meeste sterren bewegen zich met eene snelheid van ongeveer zeven mijlen per seconde, ofschoon sommige eene snelheid hebben van vijf-en-veertig mijlen, of meer. Vele sterren, waarvan men vroeger dacht dat ze alléén waren, hebben zich opgelost in twee of meer componenten. Het is bewezen geworden dat de ringen van Saturnus uit kleine lichamen bestaan, die zich gehoorzaam aan Kepler's wet om de planeet bewegen. *) Men heeft sterrengroepen ontdekt die zich als één lichaam door de ruimte bewegen, als mogelijke tegenhangers van het planetenstelsel. †) Verder is bewezen dat de zon zelf, met hare planeten, zich met eene zeer groote snelheid door de ruimte beweegt. Professor Simon Newcomb, misschien de grootste sterrenkundige dezer dagen, zegt: „De zon en het gansche zonnestelsel hebben zich heengespoed naar de ster waarvan ik spreek (Alpha Lyrae) op een tocht waarvan wij noch het begin noch het einde weten. Zoolang het mensdom heeft bestaan heeft zij zich met iederen tik der klok op haar tocht voortbewogen met een vaart die wij niet nader kunnen bepalen dan door te zeggen dat het waarschijnlijk tusschen vijf en negen mijlen per seconde is. De conclusie schijnt onvermijdelijk dat een aantal sterren zich met zulk een spoed beweegt dat de aantrekking van al de lichamen des heelals ze nimmer kon ophouden“. §) In het kort houdt de nieuwe sterrenkunde in dat alle hemellichamen in beweging zijn, en dat het planetenstelsel slechts een kleine sterrengroep onder het heir des hemels is; verder heeft zij de sterren gewogen, de dichtheid van hun licht berekend en hunne scheikundige samenstelling bepaald en zij bevestigt dat er zonnen zijn in de hemelen, die onze zon verre overtreffen in grootte en luister, ofschoon zij gebouwd zijn van bijna gelijke elementen.

Sir Robert Ball drukt zijne inzichten als volgt uit: „De groep waartoe onze zon behoort is een beperkte groep. Dit moet zoo zijn, zelfs al waren al de sterren in den melkweg er bij inbegrepen. Dit talloos heir is betrekkelijk nog maar een groep, een uit te drukken kleine uitgebreidheid in den oceaan van oneindige ruimte. De verbeelding zal ons nog verder voeren — zij zal ons aantoonen dat het kan zijn dat onze sterrengroep slechts een onderdeel is van een groep van nog hooger orde, zoodat tot onze verbazing het denkbeeld van een nog hoogere mogelijkheid van beweging aan de hand gedaan wordt“. §§)

Een ander uitstekend sterrenkundige drukte hetzelfde denkbeeld kort maar welsprekend uit: „Het is waar dat uit het hoogste gezichtspunt de zon slechts één is van eene menigte — een enkele ster onder millioenen — waarvan duizenden, allerwaarschijnlijkst, haar in helder-

*) Zie C. G. Abbott, *Report of Smithsonian Institution*, voor 1901, pp. 153—155.

†) *Light Science for Leisure Hours*, Proctor, pp. 42—52.

§) *The Problems of Astronomy*, Science, 21 Mei 1897.

§§) *The Story of the Sun*, R. S. Ball, pp. 360, 361,

heid, grootte en vermogen overtreffen. Zij is slechts een enkeling in het hemelheir". *)

En nog een ander sterrengeleerde doet de volgende vragen: „Bestaat er een *centraal-zon van het heelal*? Worden de werelden der Oneindigheid aangetrokken als een hiërarchie om een goddelijk brandpunt? Eenmaal zullen de sterrenkundigen van de planeten die in het licht van Hercules naar hun zwaartepunt hellen (naar welk sterrenbeeld het zonnestelsel zich beweegt) een kleine ster aan hun hemelruim zien verschijnen. Dit zal onze zon zijn, die ons in hare stralen meevoert; misschien zijn wij op dit eigen oogenblik zichtbaar stof van een sterren-orkaan, in eenen melkweg, den vervormer van onze bestemming. Wij zijn louter speelgoed in de onmetelijkheid der Oneindigheid". †)

Het is niet vreemd dat mannen die geleerd hebben op deze verheven manier naar het heelal te zien, een stap verder zouden gaan, buiten het werkelijk bekende, en het denkbeeld aan de hand doen dat sommige dezer tallooze hemellichamen bewoond moeten zijn door levende, denkende wezens. Kalme, bedachtzame waarheidzoekers, die nimmer noodeloos een nieuwe theorie aan de hand doen, hebben in allen ernst het denkbeeld aan de hand gedaan, dat andere werelden dan de onze bevolkt zijn. Bijvoorbeeld: „Welk soort van leven, geestelijk en intellectueel, bestaat in de afgelegen werelden? Wij kunnen niet voor een oogenblik veronderstellen dat onze kleine planeet de eenige is in heel het gansche heelal waarop de vruchten der beschaving gevonden worden, warme haardsteden, vriendschap, het verlangen om door te dringen in de verborgenheden der schepping". §)

Zoodanig dan zijn in zeer algemeene bewoordingen de inzichten der moderne sterrenkunde met betrekking tot den bouw van het heelal. Het meeste van de inlichting waarop dit inzicht steunt is gedurende de laatste vijftig jaren opgegaderd.

Joseph Smith was ongetwijfeld getroffen door de schoonheid van den sterrenhemel, en liet evenals alle mannen met een poëtischen aard, zijne gedachten in de onmetelijke ruimte dwalen. Echter had hij, gelijk in opstel I werd aangetoond, geen bekende gelegenheid om de beginselen der sterrenkunde te bestudeeren, of om bekend te worden met de sterrenkundige vragen die de denkers van zijn tijd bezig hielden. Natuurlijk wordt er zeer weinig gezegd in zijne geschriften dat betrekking heeft op de planeten- en sterren-inrichting van het heelal; maar toch genoeg om te bewijzen dat hij in volkomen harmonie was met de sedert zijne dagen ontwikkelde sterrenkundige inzichten.

Ten eerste geloofde hij dat er sterrenlichamen verspreid zijn door

*) *The Sun*, C. A. Young, p. 11.

†) *Popular Astronomy*, C. Flammarion, p. 309.

§) *The Problems of Astronomy*, S. Newcomb.

de ruimte. „En werelden zonder getal heb Ik geschapen”. *) „En er zijn vele koninkrijken; want er is geen ruimte waarin geen koninkrijk is”. **) Hij is verder hierin in harmonie met moderne inzichten, dat hij beweert dat sterren verwoest en nieuwe gevormd kunnen worden. „Want, ziet, er zijn vele werelden die voorbijgegaan zijn door het woord mijner macht”. †) „En als ééne aarde zal voorbijgaan, en de hemelen daarvan, zal er eene andere komen”. ††)

Ten tijde dat Joseph Smith schreef, werd er aanmerkelijk veel gesproken over de vraag of de wetten van het zonnestelsel invloed hadden op de sterren. De Profeet koesterde daaromtrent geen twijfel, want hij schreef: „En aan ieder koninkrijk is eene wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere perken en voorwaarden”. §)

Eveneens waren zijne meeningen aangaande de bewegingen van celestiale voorwerpen zeer bepaald en duidelijk. „Hij heeft eene wet gegeven aan alle dingen waardoor zij zich bewegen in hunne tijden en hunne stonden; en hunne loopbanen zijn vastgesteld; zelfs de loopbanen van de hemelen en de aarde, welke de aarde en al de planeten omvatten. De aarde wentelt op hare vleugelen, en de zon geeft haar licht bij dag, en de maan geeft haar licht bij nacht, en de sterren geven eveneens hun licht, terwijl zij wentelen op hunne vleugelen in heerlijkheid, in het midden van de macht Gods”. §§)

Op een andere plaats wordt dezelfde gedachte uitgedrukt. „De zon, maan of sterren; al de tijden van hunne omwentelingen; al de gestelde dagen, maanden en jaren, en al de dagen van hunne dagen, maanden en jaren, en al hunne heerlijkheden, wetten en gezette tijden zullen geopenbaard worden”. †§)

De twee openbaringen waarvan deze aanhalingen genomen zijn, werden aan den Profeet gegeven respectievelijk in 1832 en 1839, vele jaren voordat het feit dat alle hemellichamen in beweging zijn verstaan en aangenomen werd door de wetenschappelijke wereld.

(Wordt vervolgd.)

*) *Boek van Mozes*, 1 : 33.

**) *Leer en Verbonden*, 88 : 37.

†) *Boek van Mozes*, 1 : 35.

††) *T. a. p.*, 1 : 38.

§) *Leer en Verbonden*, 88 : 38.

§§) *Leer en Verbonden*, 88 : 43, 45.

†§) *Leer en Verbonden*, 121 : 30, 31.

DE JAPANSCH E GEEST.

Te Londen worden in den laatsten tijd lezingen gehouden door een Japanner, Okakoera, verbonden aan de universiteit van Tokio; onderwerp: *De Japansche Geest.*

In zijn jongste voordracht sprak Okakoera over een onderwerp dat voor de westerlingen nog zeer geheimzinnig is: den godsdienstigen kant der Japansche beschaving. Sjinto (het pad der goden) was, zeide hij, de naam waarmede de nationale eeredienst in Japan onderscheiden moest worden van het boeddhisme en andere vormen van volksgeloof. Het sjintoïsme is door het boeddhisme verdrongen, maar nooit geheel onderdrukt; er zijn nog veel ware sjintoïsten heden ten dage, ook onder de boeddhisten en christenen. Het boeddhisme is de godsdienst van de duisternis en den somberen dood gebleven, het sjintoïsme de vereering van het daglicht en van „het leven in den dood”. Zoolang de dood hem niet in het gelaat staarde, geeft de Japanner niet veel om godsdienst in den gewonen zin. De dood is voor hem slechts een nieuw leven dat op bovennatuurlijke wijze intreedt. Als een huisvader op reis gaat, blijft een gedeelte van het huis hem toegewijd, en daar offert men aan hem; in alle gezinnen waar een lid der familie naar het oorlogsterrein vertrokken is, wordt de ritus voor den afwezige aldus waargenomen, en als hij sterft, komt er geen aanmerkelijke wijziging daarin, men blijft hem vereeren. De afwezige wordt als nog aanwezig gemaakt-iederden dag wordt hij in den geest begroet en een offer aan hem opgedragen.

Indien men aan een Japanner vroeg of hij geloofde aan God in den gewonen zin, als beheerscher van het heelal, dan zou hij zeker neen moeten antwoorden. Het onderwijs is vrij van eenigerlei dogmatische kleur. De Japanner is overtuigd dat hij oprecht en dapper kan zijn zonder de hulp van een bepaald geloof. De lagere vorm van boeddhisme is altijd slechts beschouwd als een steun voor de zwakken onder het volk. De groote eierzucht van den Japanner is als een samoerai beschouwd te worden: een gentleman, maar altijd met iets krijgshaftigs. De spreker kon niet toegeven dat de Japanners veel te danken hebben aan het christendom in eigenlijken zin; het is hun te vormelijk.

Het kostbaarste blijft soms lang verborgen waar het voor 't grijpen ligt.

De domste mode is sterker dan de verstandigste vrouw.

KINDERSTERFBED.

't Kwijnend oogje half geloken,
Ligt het wichtje, zwak en teêr,
Duiवेके in heur dons gedoken,
Stervende op de peluw neêr.
Zoete koontjes, witte rozen,
Gouden lokjes, dof geweekt;
Handekens die niet meer kozen,
Lieve lipjes, bleek bevrozen,
Alles zegt: „mijn hartje breekt!”
Tobt uw geestjen om te ontsnappen,
Is dat zuchtje, lang en zacht,
Reeds uw zieltjes vleugelklappen?
Wordende Engel, goeden nacht!
Neen! ik mag u niet beklagen,
Zoo als ik uw Moeder doe,
Jonge Bloem van zestig dagen,
Al zoo vroeg de wereld moê!
Hebben we uw herstel gebeden,
U verbeide een beter lot:
Kort geleefd is kort geleden,
Vroeg gestorven, vroeg bij God!
Wèl wie in hun jonkheid sterven,
Eer de bittre kiem van 't Kwaad,
Die wij in ons wiegjen erven,
Rijpt en vruchten achterlaat,
Eer ons Hoop en Waan bedriegen,
Rozen uit het Paradijs,
Die een frisschen bloemtui liegen
Boven dooiend winterijs;
Eer we nacht zien aan de*kimmen,
Slangen op ons bloementapeet;
Eer we uit d' afgrond op zien klim-
[men
Heel dien sleep van doodsche schim-
[men

Dien de wereld Leven heet:
Blinkende armoê, trotsche ellende,
Koude zelfzucht, boezen lust.
Wroeging die geen boete kende,
Smart dieglimlacht, haat die kust,
Valsche vriendschap, wufte liefde,
Dorte, leêgte, woestenij.
Alles, ach! wat allen griede,
Die niet gingen, zoo als gij! —
En dáár ginder.... zalig droomen!
„Laat de kindren tot mij komen!“
Heeft het *Jesus* niet gezoid?
Zien we niet, God lof! wij weten,
Wat Hij u heeft weggeleid: —
Och, ik zou hier haast vergeten,
Dat men bij een doodsbed schreit!
In uw korfjen uit de stroomen
Tot de aanschouwing opgenomen,
Zonder 't worstlen des Geloofs;
't Zalig licht der uitverkoornen,
Zonder onze martlaarsdoornen,
Tot het gloriêtte uwes hoofds!
Bloemekens die nooit verbleken,
Wiekjes van het morgenrood,
Serafijntjes speelgenoot,
Die u van een moeder spreken,
Die ge juichend tot u noodt,
Eeuwge lachjes op de wangen,
Tot uw slaaplied englenzangen,
Tot uw wiegje *Jesus* schoot!....
Driewerf zaalge kinderdood:
Och, of *ik* ze had' ontvangen!

J. J. L. TEN KATE.

Zij die twist zoeken, vinden haar ook!

Bewaar den levenslust, en gij zult minder ondervinden des levens last.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

EEN BOODSCHAP NAAR GARCIA.

DOOR ELBERT HUBBARD.

Enkele jaren geleden kwam in Amerika een zeer treffend en toch eenvoudig artikel van de hand van Elbert Hubbard in het licht, dat voor het eerst verscheen in een maandelijksch magazijn onder redactie van den schrijver, later herdrukt werd in brochure-vorm en tevens een luxe-uitgave beleefde; duizenden exemplaren werden verkocht en ook door bijna geheel de pers daar te lande werd het overgenomen. Wij geven hier thans eene vertaling van dat opstel en bevelen de lessen die het bevat aan onze lezers aan, en in het bijzonder aan het jonge volkje.

RED.

In al de troebelen van het eiland Cuba met zijn moederland staat één man aan den gezichteinder van mijn geheugen als Mars op het punt dichtst bij de zon. Toen de oorlog uitbrak tusschen Spanje en de Vereenigde Staten, was het zeer noodzakelijk haastig een mededeeling te doen aan den leider van de oproerlingen. Garcia was ergens in de berg-versterkingen van Cuba — niemand wist waar. Geen post- of telegrafische boodschap kon hem bereiken. De president moest zich van zijn medewerking verzekeren, en haastig ook.

Wat te doen!

Iemand zeide tot den President: „Er is een man, Rowan genaamd, die zal Garcia voor u vinden zoo er iemand is die het doen kan”.

Rowan werd geroepen en hem werd een brief gegeven, die aan Garcia overhandigd moest worden. Hoe „de man, Rowan genaamd” den brief aannam, hem in een tasch van gewaste taf verzegelde, hem op zijn hart bond, in vier dagen bij nacht aan land stapte aan de kust van Cuba in een open boot, in de bosschen verdween en in drie weken er uit kwam, aan de andere zijde van het eiland, een vijandig land te voet doorkruist en zijn brief aan Garcia overhandigd hebbende, dat zijn dingen die ik nu niet speciaal in bijzonderheden verlang te vertellen.

Wat ik zeggen wil is dit: McKinley gaf Rowan een brief, die aan Garcia overhandigd moest worden; Rowan nam den brief aan en vroeg niet: „Waar is-ie?” Bij den Eeuwige! daar is een man wiens beeld in brons vereeuwigd en het standbeeld in ieder college des lands geplaatst moest worden. Het is geen boekengeleerdheid die de jonge mannen noodig hebben, noch ondervinding omtrent dit of dat, maar een verstijving van de wervelbeenderen die hen trouw aan een hun toevertrouwde zaak zal doen worden, om prompt te handelen, hunne krachten te concentreeren; de zaak te doen — „Een boodschap naar Garcia te brengen!”

Generaal Garcia is nu dood, maar er zijn andere Garcia's.

Geen mensch die getracht heeft een onderneming uit te voeren waar vele handen voor noodig waren, of hij is nu en dan haast verschrokken van de zwakheid van het gemiddelde slag van menschen — de onbekwaamheid of ongewilligheid om zich op een ding te concentreren en het te doen. Slordige bijstand, dwaze onachtzaamheid, slonzige onverschilligheid en lamlendig werk schijnen de regel te wezen; en geen mensch slaagt tenzij hij door eerlijke of oneerlijke middelen of bedreiging andere menschen dwingt of lokt hem te helpen; of misschien verricht God in Zijn goedheid een mirakel en zendt hem een engel des lichts tot bijstand. Neem gij, lezer, de proef op de zaak: Gij zit nu in uw kantoor — ge kunt over zes klerken beschikken. Roep een hunner bij u en doe hem dit verzoek: „Kijk asjeblied eens in het algemeen woordenboek en maak een korte aantekening voor mij aangaande het leven van Correggio“.

Zal de klerk kalm zeggen „Ja meneer“, en de taak gaan doen?

Bij mijn ziel, hij zal het niet doen. Hij zal u met een schelvisch oog aankijken en een of meer van de volgende vragen doen:

Wie was dat?

Welk algemeen woordenboek?

Waar is het algemeen woordenboek?

Ben ik dáárvor aangenomen?

Bedoelt u Bismarck niet?

Waarom kan Karel het niet doen?

Is-ie dood?

Is er haast bij?

Zal 'k u 't boek brengen, zoodat u 't zelf opzoeken kunt?

Waar wou u 't voor weten?

En ik wed met je tien tegen één, dat de klerk, nadat gij de vragen hebt beantwoord en uitgelegd hebt hoe de inlichting gevonden kan worden en waarom gij het hebben wilt, weg zal gaan en een van de andere klerken zal overhalen hem te helpen om Garcia te vinden — en dan terugkomen en u zeggen zal dat die man niet bestaat.

Als ge nu wijs zijt, zult gij de moeite niet nemen om uw „assistent“ uit te leggen dat Correggio onder de C's te vinden is en niet onder de K's, maar gij zult welwillend glimlachen en zeggen: „'t Is goed zoo“ en het zelf gaan opzoeken.

En deze ongeschiktheid tot zelfstandig handelen, deze moreele stomphed, deze zwakheid van den wil, deze ongewilligheid om met opgeruimdheid aan te pakken en een handje te helpen, zijn de dingen die het zuivere socialisme zoo ver in de toekomst zetten. Zoo de menschen niet voor zichzelf willen handelen, wat zullen zij dan doen wanneer het voordeel van hun pogen voor allen is? Een aanporder met een dikke stok schijnt noodig te zijn; en de vrees voor Zaterdagavond „gedaan“ te krijgen houdt menig werker op zijn plaats.

„Zie je dien boekhouder“, zei de meesterknecht in een groote fabriek.

„Ja, hoe staat het met hem?“

„Wel, 't is een uitstekende rekenaar, maar als ik 'm de stad in zou sturen met een boodschap, zou het kunnen zijn dat hij die boodschap in orde verrichtte, maar daarentegen zou het ook kunnen zijn dat hij onderweg in vier herbergen opstak en vergat waarvoor hij uitgezonden was“.

Kan aan zulk een man toevertrouwd worden een boodschap naar Garcia te brengen?

Wij hebben in den laatsten tijd veel over-sentimenteele sympathie hooren uitspreken voor die „ongelukkige wezens, genoodzaakt 13, 14, ja 15 uren daags in eene ongezonde, bedompte werkplaats door te brengen“ en voor den „armen zwerver, die naar eerlijk werk zoekt“, en met dat alles valt er menig hard woordje voor den man van gezag.

Niets wordt er gezegd omtrent den werkgever die oud wordt vóór zijn tijd van het vruchteloos pogen om van slordige eeuwig-verkeerd-doeners verstandig werk gedaan te krijgen, en zijn lang, geduldig probeeren met „hulp“ die niets doet dan beuzelen zoodra hij zich omgekeerd heeft. In iederen winkel en in iedere fabriek is men gestadig aan het uitwieden. De werkgever zendt gestadig „hulp“ weg die hunne onbekwaamheid getoond hebben om de belangen der zaak te bevorderen, en anderen worden aangenomen. Het doet er niet toe hoe goed de tijden zijn, dit uitzoeken gaat door; alleen wordt dit uitzoeken, als de tijden slecht zijn en het werk schaarsch is, nauwkeuriger gedaan — maar eeuwig en altijd gaan de onbekwamen en onwaardigen er tusschen uit. Het is de natuurkeus. Eigenbelang noodzaakt hem de besten te houden — degenen die een boodschap naar Garcia kunnen brengen.

Ik ken een man met werkelijk schitterende talenten, die niet de bekwaamheid bezit om voor zichzelf een zaak te beheeren, en die toch beslist waardeloos is voor iemand anders omdat hij gestadig met zich omdraagt den krankzinnigen argwaan dat zijn werkgever hem verdrukt of van plan is hem te verdrukken. Hij kan geen bevelen geven en wil ze niet ontvangen. Zou hem een boodschap gegeven worden om aan Garcia te doen, zijn antwoord zou waarschijnlijk zijn: „Doe het zelf“.

Hedenavond loopt die man op straat naar werk te zoeken. Niemand die hem kent durft hem aan te nemen, want hij is een ware stokebrand van ontevredenheid. Hij is onvatbaar voor rede, en het eenigste dat indruk op hem kan maken is de teen van een laars met dubbele zool.

Natuurlijk, ik weet wel dat een zoo zedelijk misvormde niet minder te beklagen is dan een lichamelijk kreupele; maar als wij gaan beklagen, laat ons dan ook een traan laten vallen voor de mannen die trachten een groote onderneming in stand te houden, wier werkuren niet beperkt worden door de fluit, en wier haar spoedig grijs wordt door den strijd

met slonzige onverschilligheid, slordige zwakheid en de harteloze on-dankbaarheid van lieden, die, ware hunne onderneming er niet, broodeloos en dakloos zouden zijn.

Heb ik de zaak te sterk gekleurd? Misschien wel; maar als de gansche wereld om te ver gedreven welwillende beweegredenen de achterbuurten en hunne bewoners gaat bezoeken, wensch ik een woord van sympathie te spreken voor den man die slaagt — voor den man die, tegen groote overmacht, de pogingen van anderen geleid heett, en, geslaagd zijnde, ziet dat het niets meer oplevert dan droog brood.

Ik heb met een „stikkenzakje“ geloopt en voor dagloon gewerkt en ben eveneens een werkgever geweest, en ik weet dat er van beide kanten wat te zeggen valt. En is geen voortreffelijkheid, per sé, in armoede; lompen zijn geen aanbeveling; en alle werkgevers zijn niet roofzuchtig en hoogmoedig, evenmin als alle arme lui deugdzaam zijn.

Mijn hart gaat uit tot den man die zijn werk even goed doet wanneer de „baas“ weg is, als wanneer hij thuis is. En de man die, wanneer hem een brief voor Garcia gegeven wordt, kalm het bericht aanneemt zonder allerlei onnoozele vragen te doen en zonder verholen voornemen om het in het eerste het beste riool te werpen, of om iets anders te doen dan hem te bestellen, krijgt nooit „gedaan“ en behoeft ook niet te gaan staken om hooger loon. De beschaving is één lang, verlangend zoeken naar juist zulke personen. Alles wat zulk een man vraagt zal toegestaan worden; zijn soort is zoo zeldzaam, dat geen werkgever hem kan laten gaan. Hij wordt gevraagd in iedere stad, in ieder vlek en elk dorp — op elk kantoor, in elken winkel, in elke fabriek. De wereld roept om zulke lui; hij is noodig en erg noodig ook — de man die een boodschap naar Garcia kan brengen.

Men moet waken, vooral als de verzoeking opkomt. Want men overwint den vijand het lichtst, als men zorgt hem niet binnen te laten, maar hem buiten den drempel, zoodra hij aanklopt, tegentreedt.

THOMAS à KEMPIS.

✠✠

De vader leere zijn zoon een bedrijf, dat niet demoraliseert en niet den geheelen mensch vordert, om ook voor intellectueelen arbeid tijd en gelegenheid te laten.

Talmud.

✠✠

Schoon is de studie, die met maatschappelijk streven gepaard gaat. want beider arbeid voorkomt de zonde. Studie, waaraan geen arbeid zich paart, houdt ten slotte geen stand en sleept zonde na zich.

Talmud.

NIEUWS UIT OGDEN.

Wij vernemen uit Ogden, Utah, dat op den 9den Februari het Presidentschap van den Weber-Ring met de Hollandsche heiligen samenkam in hunne wekelijksche bijeenkomst en de Hollandsche vergadering als een Ring-Organisatie ontbond. Bij die gelegenheid werden de volgende broederen eervol ontslagen: Herman B. Denkers, president; Herman van Braak, eerste raadgever; en Evert Neuteboom, tweede raadgever. Het plan bestaat dat er voortaan Hollandsche vergaderingen gehouden zullen worden in de wijken waar het aantal Hollandsche leden groot genoeg is, onder de leiding van de Bisschoppen. De hoofdraden van deze beweging was dat het aantal Hollanders groot genoeg werd om speciale bijeenkomsten voor hen te houden in ten minste vier van de wijken dier stad, waardoor den heiligen en meer in het bijzonder den ouden van dagen de moeite van eene verre wandeling gespaard wordt, wat het bijwonen der vergaderingen derhalve bevordert zal.

CHRISTELIJK OUDROEST.

De Engelsche generaal-majoor Sir R. Hart, bevelhebber in het militair district van de Theems, is een ronde krijgsman en houdt er niet van, doekjes er om te winden. Hij is een godsdienstig man, maar met den godsdienst van de meerderheid zijner landgenooten kan hij het niet te best vinden, en dan zegt hij 't. Maandag 20 Februari sprak hij te Chatham ten bate van het Bijbelgenootschap, en zoo kwam hij 't over zendelingen te hebben. Hij vond, dat de Protestantsche zendelingen hun bekeerlingen wat van hun eigen geloof moesten laten houden, zooals hij dat van de Roomsche zendelingen in Madras gezien had. Die mengden een beetje Mohamedanisme met een beetje Hindoïsme en wat Christendom, en dat ging zoo heel goed. De Christelijke kerken mochten waarlijk wel wat meer verdraagzaamheid betrachten. Daar heb je de Sabbatviering. De generaal vindt die Sabbatviering van de Christenen, zooals hij ze in Engeland ziet, erg. Waar was 't voor noodig zich nu nog het juk op te leggen van dien onverdragelijken Sabbat van de Joden? De menschen willen er eigenlijk voor het meerendeel niet van weten, maar toch leggen de kerken hun dat juk op. De Bijbel dat is een boek naar zijn hart, heilig en door God ingegeven, maar niet anders als vele andere heilige en bezielde geschriften. Voor bekeerlingen vindt hij 't echter verkeerd ze den heelen Bijbel voor te leggen: men moet er stukken uit kiezen. En dan konden de zendelingen nog in anderen zin hun manieren wijzigen. Laten ze eens naar de Japanners kijken. Wat een voorbeeld van karakteradel geven die onder vreeselijke omstandigheden! Maar prediken de Japansche geestelijken vuur en zwavel, hel en verdoemenis? Eischen

zij geloof in de Athanasiaansche belijdenis of twisten zij over het zingen van Psalmen of Gezangen? Niets ervan. *Als de Christelijke kerken al hun rommel en hun oudroest opruimden en terugkeerden tot de eenvoudige leer van het Nieuwe Testament, dan zouden de Christelijke volken weer de edele deugden van de eerste Christelijke martelaren deelachtig worden. De Roomsche Katholieken meenen 't aan 't rechte eind te hebben, en de Grieksch-Orthodoxen ook, en de Protestanten evenzoo. Zij kunnen niet allemaal gelijk hebben, misschien hebben zij allemaal ongelijk. De Bijbel echter is een onfeilbare toetssteen.*

Zoover de heer Hart. Of zijn gedachten ingang zullen vinden bij de Christelijke kerken? Om vele dingen ware het wenschelijk. Wèl betwijfelen wij sterk of een beetje Mohamedanisme met een beetje Hindoïsme en wat Christendom door elkaar gemengd de „eenvoudige leer van het Nieuwe Testament” opleveren zou, maar het voorstel tot opruiming door de Christelijke kerken van al hun „rommel en oudroest” is o. i. ernstige overweging waardig. Datzelfde prediken de Heiligen der Laatste Dagen reeds ruim zeventig jaren. Christelijke vrienden, doet uw oudroest weg! Ontvangt datgene wat wij u aanbieden, het eeuwig evangelie, de eenvoudige leer van het nieuwe testament, zoo nieuw voor dezen tijd en toch zoo oud! Zoo strijdig met de hedendaagsche Christelijke begrippen en toch zoo eeuwig waar!

VARIA.

DE HEL.

Het Koreaansch is een taal, rijk aan synoniemen. Hetzelfde woord heeft doorgaans een twaalfstal verschillende beteekenissen, welke alleen te onderscheiden zijn door den klemtoon. Vandaar die eigenaardige verhalen zooals een zendeling er een mededeelt.

In zijn preek wees hij op de heerlijkheden van het paradijs en de ijsselijkheid der hel en tot zijn verwondering luisterden zijn toehoorders met de grootste voldoening naar de schilderij, die hij van het rijk van Satan gaf. Toen de preek geëindigd was, sprak hij zijne verwondering hierover uit en men gaf hem er de uitlegging van. In het Koreaansch beteekent „hel” hetzelfde als „postkantoor” en daar hij zich vergist had in het leggen van den klemtoon, meenden de bekeerlingen, dat zij, als ze kwaad deden, allen op een postkantoor een plaatsje zouden krijgen en dat vonden ze lang niet onaardig.

Wanneer de nieuwste ontdekkingen tot Korea zullen zijn doorgedrongen, zal men zonder twijfel hetzelfde woord gebruiken voor „vervloekte” en „abonné van de telephon”.

EEN NIEUW CHINA.

In de rubriek van dag tot dag in het *Handelsblad* las men dezer dagen:

Onlangs was er een berichtje in ons blad opgenomen, dat mij een vingerwijzing scheen naar iets zeer machtigs, dat aanstaande is, namelijk: een nieuw China.

Het berichtje luidde dus:

„De Chineezzen in onzen Archipel snijden hun lange haarstaarten af”.

Is dit waarlijk het geval? vroeg ik in een brief aan een vriend op Java.

En 't antwoord dat ik ontving luidt:

„Ja zeker, dit geschiedt hier alom.

„Onze Chineesche kassier loopt thans met een scheiding, een hoogen boord en hij verhollandschte zijn naam!

„Zóó zijn er honderden!

„Is dit niet merkwaardig?

„Een paar jaar geleden was het voor een Chinees nog een schande zonder staart en in de kleeding van het Westen zich te toonen.

„En nu is het een teeken van beschaving als ze zich kleeden als wij”.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 26 Maart zal te Rotterdam in de gewone zaal, St. Janstraat 15, de Rotterdamsche Conferentie gehouden worden. De vergaderingen zullen aanvangen des morgens om 10 uur en des avonds om 6 uur. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd deze conferentie bij te wonen.

Zaterdag 25 Maart wordt des morgens ten tien ure in dezelfde zaal eene zendeling-raadsvergadering gehouden. Alle zendingen die denken de conferentie te bezoeken, worden verzocht ook op deze bijeenkomst aanwezig te zijn.

HOLLANDSCHE VERGADERING TE SALT LAKE CITY.

Onlangs is in de organisatie van de Hollandsche vergadering te Salt Lake City eene verandering gekomen. President Sylvester Q. Cannon, wien het vervullen van het voorzittersambt wegens andere kerkelijke bezigheden te zwaar werd, en zijn tweede raadgever Jan Kooijman kregen een eervol ontslag. De eerste raadgever Paul Roelofs was wegens vertrek naar elders reeds vroeger ontslagen. Tot president werd vervolgens gekozen en aangesteld Ouderling Stanley F. Taylor, die Ouderling Jan Kooijman tot zijn eersten en Ouderling Douwe van der Werff tot zijn tweeden raadgever koos. De vergadering werd terzelfder tijd onder het Presidentschap van den nieuwen Salt Lake-Ring gebracht.

ONTSLAG.

Ouderling Christiaan F. E. Weenig Jr. is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze zending en is den zevenden Maart van Rotterdam naar Amerika vertrokken.

VERPLAATSING.

Ouderling Derk Koldewijn is van de Groninger naar de Rotterdamse Conferentie verplaatst.

AANGEKOMEN.

Ouderling Walter F. Hogan, uit Woods Cross, Utah en Ouderling John P. Lillywhite, uit Brigham City, Utah. Aan eerstgenoemde is de Arnheemsche en aan laatstgenoemde de Amsterdamsche Conferentie tot arbeidsveld aangewezen.

RAAD VRAGEN.

Och beste vriend! 'k ben zoo verlegen,
Ja radeloos, en 'k vlucht tot u;
Leid gij me uit deez' verwarde wegen;
Wat moet ik doen? o, raad mij nu!...

Alleen, — uw raad moet niet verschillen
Van 't geen ik zelf reeds heb bedacht;
Niet waar? gij zoudt toch vast niet willen,
Dat 'k anders deed dan 'k raadzaamst acht?

C. W. VAN DER POT, *Sneeuwvlokjes*.

I N H O U D:

Joseph Smith als Natuurkundige	Blz. 81	Conferentie-Aankondiging	Blz. 95
De Japansche Geest	„ 87	Hollandsche Vergadering te Salt Lake City	„ 95
Kindersterfbed	„ 88	Ontslag	„ 96
Een boodschap naar Garcia	„ 89	Verplaatsing	„ 96
Nieuws uit Ogden	„ 93	Aangekomen	„ 96
Christelijk Oudroest	„ 93	Raad vragen	„ 96
Varia	„ 94		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.